

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Bladstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

Antin okkara fulla samfelagsliga rætt ella nýtt væl beinan vegin

Krepputíðir eru og samfelagið alt tykt at rilla á grundarstöði sínum.

Kreppufyriskipanir verða gjørdar, men hava allar tey brek, at tær raka okkum fiskimenn harð.

Fiskaprísirnir eru alsamt teir somu, kanska smávegis lækkaðir, men okkara úrtøka er farin niður í helvt og enn longur niður.

Føroya Fiskasøla varð stovnað fyrri at skapa betur sölulíkindini. Hvat hendi?

Jú, okkara inntøka fekk eitt brá fall niður í lítild og einki.

Vit fiskimenn krevja henda okkara deydsliggjanda avtiknan, ongantíð ov skjótt.

Í vár fóru teir verri við okkum enn nakrantíð, sáttmálarnar skerdur teir, útgerðina dýktu teir undir við nýggjum tollbyrðum o. s. fr.

Stutt eftir lögdust teir á arbeiðarnar. Teir tóku vápn í hendi —

streikuvápn —, men hvat hendi? Jú, kapitalistarnir syndaðu arbeiðarafjöldina, spjaddu arbeiðarnar, so hitt berjandi fámentu liðið ikki fekk sett síni rættvísiskrøv ígjøgnum.

Og hvat gjørdur okkara álitismenn, teir leiðandi í fiskimannafelagnum?

Í staðin fyri at senda okkum boð um at draga veiðutólini inn og fylkjast í bardaganum við okkara starvsfeløgum á landi, fylktust teir við kapitalistunum við Dánjali kongi í Sörvági á odda — ið á sinni segði um okkum, »at fyrr skuldi einki uttan eygni vera eftir í skrokkinum á fiskimonnunum, heldur enn reiðarnir góvust.« — Alt ímóti okkara starvsfeløgum.

Við at spjaða og syndra royna teir at skava burtur av frá okkum fiskimonnunum og arbeiðarum og so snildisliga bera teir seg at, at teir taka bert av frá øðrum partinum á gangin, samstundis sum teir seta okkum upp ímóti hvørjum øðrum, við at fylla sínar kapitalisturgur Dimmu, Dagblaðið og Norðlýsið við øllum hugsandi spjaðingar-eitri.

Slíkt lata vit okkum ikki lynda longur, nú krevja vit rættindi sambært okkara skyldu. Verður afturhaldið at halda ímóti framvegis krevja vit val.

Bjargingin er einans: Reka afturhaldið burtur av tingi og manna tingstólarnar við javnaðarmonnum.

Konfirmantar

Tað verður byrjað at ganga til prests í Suður-Streymoyar. prestadømi hós-dagin 30. aug. Týsdagin 28. og miðvikudagin 29. aug. millum kl. 5—7 eigur at verða sagt Thaysen presti frá.

Konfirmantar, ið skírdir eru í øðrum prestadømi verða biðnir um at hava skírnarseðil við.

Konfirmasjónin verður fyrsta sunnudag aftaná mikkjalsmessu — 30. sept.

Fiskiskapur og fiskasøla

Fiskistjóri Noregs Klaus Sunnaná varð boðin til Grönlands í summar at kanna fiskivinnu har.

Stjórin heldur vera eyðvita at fiskiskapurin haryviri kann geva nógv meir bæði til Grönlandingar og aðrar. Eisini eigur úrtøkan til fólkið at vera betri. Har verður ffskað 100—150.000 t. árliga og hetta er ikki meira enn Norðmenn fiska undir Lofoten. Verður ikki heilt nógv meira fiskað, ber hann ótta fyrri at fiskurin ikki fær tað æti, hann treingir til.

Sjálvsagt verður stórri fiski-

skapur at krevja nýggjar handilsráðagerðir, men vit vita, at saltfiskur og frystur fiskur er altíð eftirspurd vøra um heimin, — Hvat sigur Føroya Fiskasøla?

GRINDABOÐ!

Grind legði beinini í Hvalba í gjár. Hon varð ætlað um 80 hval.

Einki kassa rass

— men rass haft

P/F Jdni

Smiðju- og maskinverkstaður
Autogen-elektrosveising.

Máltr. 83, Klakksvík

Bílig og haldgæð

TØR til rennur og septiktankar

hjá
Poul Arne Poulsen
Tvøroyri Tlf. 18.

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórin.

Grót og skervur megna verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skerv uttan við einum líni av vegnevndini ella einum umboðsmann fyrri kommununa.

Fredðbiar sóknar kommuna

Hedin Brú: Fredðgar á ferð.

Nakað út á náttina sigur Ketil við konuna: »Eg meini, tú svevur ikki.«

»No—o.«

Hann hoyrir, hon grætur. Ein tímastíð seinni sigur hann aftur: »Tað nyttar einki at gráta, stakka!«

»Vit verða pantað, rinur hon.

»Ja, ja, tað er ivaleyst ... Men so er tað Guds vilji, og hann er tað rætt«. Tey tosaðu ikki meira ta náttina.

Morgunin eftir stóð kúgvín kálvsjúk. Nú tjenti tað lítild fyrri grindarokningina, tí nú var ov lítil tíð eftir at góða kálvin, men tað uggaði kortini.

Ketil setti seg á bonkarendan við fjósdynar at hyggja gjøgnum kagingarholið eftir kúnni. Konan stóð við fyrstaðin og heitti vatn. Kálvur stóð við steingilinum í hondini og kagaði gjøgnum klínkuholið út í tún. Kom Klávus, skuldi hann steingja. Teir vildu ikki hava hann inn, tá ið kúgvín kálvaði, tað gekk altíð illa.

Meðan tey søtu, kom tann elsti sonurin inn at læna sær ein leyp. Hann fór at læa, minnst atburðin frá uppvöxstrinum. Hann tekur Kálv burtur frá hurðini og heldur honum: »Eru tit ikki hildin upp at við hasum fjákalótunum enn, hatta er bara býtt yvirtrúgv.«

»Tá ið man veit, at Klávus ger skáðar, heldur mamma hansara, so er tað ikki yvirtrúgv.«

»Vita tit, hann hava gjørt nakran skaða?«

»Ja, hann hevur verið tvær ferðir inni, tá ið kúgv hevur kálvað hjá okkum, báðar ferðirnar var óeydna. Fyrr ferð doyði kálvin, og seinru ferð fór kúgvín at mjólka blóð.«

»Ja, og hvat um tað, er tað rátt, at soverðið hendir? Tað hevði hent, um enn Klávus ikki var.«

»Nei, tað hugsi eg ikki«, svaraði Ketil. »hví skal tað vera undarligt, um enn Klávus er ringur at fáa inn, tá ið soverðið er fyrri. Ein maður, sum altíð gongur ólóglegar vegir, hevur ongan góðan undir liðini á sær, tað vita vit.«

»Hatta er tað bara tvætt, sigur tann elsti sonurin, »eg skal heint oman eftir Klávasi og biðja hann koma niðan, vita um enn tað sker skaði.«

»Nei, nei, fyrri okkara bön, sonurin, tað má tú ikki gera, vit orka ikki at missa henda kálvin fyrri einki.«

Nei, hatta var skemt; nú á døgum bara skemtar man við soverðnum. Hann fór avstað við leypinum.

»Eg havi ikki hövd upp á handa mannin«, sigur konan, »at hann skal orka at vera so kátur altíð, ein maður sum hevur húsið fult av rokningum, vit eru so sperd bert av einari.«

Seinni um dagin kálvaði kúgvín, og Ketilskona fekk eitt stórt mál undan henni. »Jesus havi lov, at tað gekk so væl«, sögdu tey gomlu.

Kálvur hevði næstan mist málið, sum hann hevði syndað. Tey gomlu máttu taka til at ugga hann og hildu fyrri, at hann mátti ikki missa mótið, hann skuldi bara ikki gera soverðið aftur.

Tað lovaði hann.

Men ein dagin fóru teir í prestagarðin við honum og fingur hann innskrivaðan. Tá fekk hann málið aftur og spurdi, um tað enn var synd at sova saman við gentuni hjá sær.

Ja, ja, absolut, líka innitil eg havi sagt við tykkum: »Vorder frugtbar og mangfoldige«, svaraði prestur.

Morgunin eftir var Ketil hálsjúk, men breyt seg upp kortini.

»Tú skuldi ligið tær í frið í seingini í dag, einki er at vinna kortini«, helt konan.

»Tað er so við, men eg hugsaði at ganga niðan til prest og biðja hann sleppa mær í bakkar.«

»I bakkar«, ótaðist konan.

»Ja kanska eg kundi fleygað nakrar havbestar, fingur vit selt teir, hevði tað verið ein munur í tí.«

»Eg tori ikki at lata teg, tú ert so gamal, at beinini eru deyd undir tær, helt konan.

Tað helt hann ikki bila. So fór hann í prestagarðin.

Tá ið hann kom hagar, stóð prestur og munnhögdist við ein mann um jörð: »Tygum fáa ongan bō aftur í triðing frá mær, tí hoyggið, eg fekk frá tygum seinasta heyst, var ikki munberandi.«

Maðurin skyldaði upp á terran: »Fái eg ikki böin aftur, má eg drepa kúnnar.«

»Tygum hava ikki betur fortjent, tí tað er altíð okkurt ólag við tygum. Men tygum eru ikki einsamallur um tað, nú á døgum tykist tað vera tað sama, hvat eg geri, tað er ótøkk kortini. Men minnst til, at tað lónar seg illa at seta seg upp ímóti mær, tí eg eigi jörðina og mógvín her í bygðini, og nokti eg tykkum tað, verða tit sitandi bæði svørt og köld.«

»Eg hugsaði, at ein prestur var ein lagamaður altso næst.«

»Ja, har er tað, túsnar prestur upp, »eg eri prestur, og so skal eg tola alt, men eg sigi tykkum, at tit skulu geva mær tað, sum mitt er, og tit skulu hampuliga biðja meg um tær sömdir, tit treingja, og vera takksom fyrri tað, tit fáa, soleiðis sum tað seg sömir røttum kristinfólki at vera.«

Ein annar maður stóð har og biðaði. Nú spurdi hann, um enn hatta fór at vara leingi afturat.

»Nei, hvat hann vildi.

»Mamma bað prest gera so væl at koma oman og avloysa seg, hon liggur so lágt.«

Ja, hann skuldi koma.

Tá kom Ketil til við sínum örlundum.